

Bertolt Brecht

Bokseren Samson Körners livsløb.

Når man betragter sit eget liv, er det virkelig svært
at se tingene i det rette lys.

Men det værste er, at enhver ting
- når man ser nøje efter - har to sider,
og for det meste er det bare een side, der bliver
mere eller mindre betalt, og en anden side,
der kan koste en bunke penge.

Af den grund er det vigtigt, at man betragter alting
på denne måde. Kig på dig selv. Se, hvordan du ser ud:

Dit ansigt har man smadret. Dine øjne er ødelagt.

Din mund er slået til en grimasse.

Egentlig ville jeg have været elektrotekniker, og det ville jeg -
ligeså godt som enhver anden - kunne være blevet,
hvis ikke lige min far havde giftet sig for anden gang.

Det var hovedårsagen til, at jeg forlod Zwickau og hængte
elektroteknikeruddannelsen op på et søm. På samme søm
hang der allerede et fint udvalg af andre job.

I Aue, hvor jeg først tog hen – i øvrigt uden at min far
sagde et eneste ord, fordi jeg undlod at spørge ham til råds -

blev jeg tjener på en restaurant. Og der mødte jeg én,
gennem hvem jeg fik job som staldknægt

på et gods ved Altenburg. Dette gods var hovedårsagen til,
at jeg som fjortenårig snart befandt mig på vej til England.

Der i Altenburg læste jeg nemlig for første gang om Hamburg.

Først kom jeg dog til Eisenach, hvor jeg traf en mand,
der havde en ølbutik. Han lod mig køre sin ølvogn;
til gengæld forlangte han, at jeg videreuddannede mig
på en skole. Og på den måde faldt øltønden til jorden:
Jeg tog til Hamburg. Skudt ud i det blå.
Ramte i skivens sorte område.

I boksning findes der ingen tilfældigheder.
Der sker intet, uden at nogen har villet det.
I boksning er der i bund og grund ikke noget med leg,
ikke noget med lyst, og ingen hygge.
I sine mest intense øjeblikke er det et så stærkt
billede på livet med alle dets facetter -
såsom skønhed, sårbarhed, fortvivlelse – at det er
livet i sig selv og ikke bare en sportsgren.
En kroppens bevidsthed om sig selv
ved hjælp af en andens eftergivende krop.
Det er kroppens samtale med sin skygge.
Andre sportsgrene som baseball, fodbold, basketball er
udelukkende sportsgrene. De rummer et element af spil.
Man spiller fodbold, men man spiller ikke boksning.

Da jeg nåede Hamborg, var vi blevet tre.
Der var altid fyre på min alder på landevejen
med Hamborg som mål. I Hamborg blev jeg noget
overrasket over, at der ikke var så meget vand,
som jeg havde regnet med. Til gengæld var der
en mængde etableringer, hvor pengene flød.
Vi ledte efter et skib, hvor vi kunne få hyre,
men alle var meget ivrige efter at se papirer.

På de her politifolk hang øjnene som stilke
på en kirsebærgren, når de så et ungt menneske,
der ikke havde nogen papirer på sig.

Med tomme hænder stod jeg der. Med tomme hænder....

At begynde med tomme hænder,
at lukke hånden til en knytnæve og bokse ud i luften.
Hvilken søn af en velbåren familie har De nogensinde set
med brækket næse? At krumme hånden til en næve
og bokse sig fremad!

Min gode bekendte, Freddy, fik for to år siden sit livs chance.
Freddy hed naturligvis rigtigt Friedrich. Men han havde
været et halvt år derovre i USA – i øvrigt et temmelig dunkelt
halvt år, som han under ingen omstændigheder
ville snakke om. Derovrefra havde han –
bortset fra et fuldstændigt ukendt navn
på sin kampliste og 2-3 dollarsedler, som han indimellem
i ren distraktion tog op af sin bukselomme –
hovedsagelig medbragt navnet Freddy.
Under kælenavnet Freddy boksede han
nogle måneder i byer som Köln,
og så lige med eet hed han ”Uppercutten”
og blev et kendt navn. Da vi først fik øje på ham,
grinede vi ikke så lidt af den måde,
han var kommet i gang på.
Han gik rundt, som om han var på et teater.
Men så slog han en modstander ud i første omgang,
og det med en uppercut, der virkelig battede.
Freddy var bantamvægt.

Sådan nogle folk har almindeligvis
ingen slagstyrke, og tilmed fremstod Freddy
som en temmelig neutral figur,
når man sådan kiggede på ham.
Men lige pludselig havde han et tempo
som en propel og dertil et attack som med halvtreds hestekræfter.
Og til sidst var hele manden som en eneste uppercut!

Da vi bagefter sad og nærmest havde klappet hans skuldre i stykker,
sagde han, at det hele i virkeligheden handlede om
at tage sig sammen. Man kunne kun blive rigtig ubehagelig,
hvis man vidste helt præcist,
at man kunne styre sin indsats.
Man måtte fra begyndelsen have den følelse,
at man ikke slog på en mand, men igennem ham og altså,
at sådan noget som en hånd
slet ikke kunne holdes tilbage af en hage.
Sådan noget sagde han mere af,
og i alt fald var det godt for ham at tro på det,
som vi jo havde set.
Den pågældende aften havde han vældig succes og
styrede direkte mod kampen om mesterskabet.
Os andre forekom det lige tidligt nok,
da vi hørte om datoen for mesterskabsdysten
– den lå bare otte uger fremme.

Freddy svømmede elegant i sit heldige forløb;
han trænede en hel masse. Som en af sine træningspartnere
valgte han sågar mig. Sin hurtighed syntes
han på samme måde at have bortforpagtet,

og mine 40 pund mervægt passede ham godt,
så han kunne træne sine unaturlige slag.
Alligevel var han noget af en skuffelse under træningen.
Det virkede som om, han ikke rigtig tog sig sammen,
og man kan vel heller ikke bare slå sig igennem
mennesker i flere uger i træk.
Så det betød altså ikke så meget?
Vigtigere var det, at han lavede så meget andet.
Det kom selvfølgelig slet ikke mig ved,
at han købte en motorcykel på afbetaling
og så lige i de dage insisterede på at begynde
at lære at køre på den.
Jeg syntes jo godt nok, at han burde have kunnet
vente med det. Tilmed fik han sig en kæreste med en solid forlovelse og
en kommende fællesbolig i horisonten, helst med
nøddetræssenge og bogreol –
ja, så var det hele altså utvivlsomt gået lidt for vidt!

Et menneske, der træder ind i et sådant kæmpeforetagende
som en forlovelse er, lige når hans eksistens,
- ja måske hele hans livslykke –
ganske enkelt hænger i en tynd tråd, og
han er afhængig af noget, der først sker senere,
og han så med stor glæde får sat det hele i værk.
Sådan et menneske må helt enkelt ikke tabe mere!
Men det siger jeg jer:
At hvis "for meget" er afhængig af blot én ting,
så er der allerede noget galt.
I en mesterskabskamp skal man gå ind
som en slags sælger i sin butik. Sælger han noget,

er det godt. Sælger han ikke noget,
er der stadig en butiksejer til de søvnløse nætter.
Vel, kampen skulle finde sted den 12. september.

Den 10. sluttede Freddy træningen
og den 12. ved syvtiden om aftenen
sad Freddy og jeg og hans manager, den tykke Kampe,
i et værtshus ikke så langt fra sportspaladset.
Om en time skulle det hele løbe af stablen.
Det var naturligvis helt forkert at sætte sig i denne krostue,
der lige præcis var ét af de helt røgfylde og kvalme rum,
der heller ikke på en almindelig dag
ville være godt for en sportsmand af Freddys type,
men det var nu hvad Freddy havde lyst til
og han gav ikke så meget for folk,
der på grund af frygt for lungerne, måtte
passe på sig selv – selv i frisk forårsluft.

Nå, lang snak, få tanker!

Vi sad altså der i en dunst, som man ikke havde
kunnet skære igennem med en sav,
og Kampe og jeg bestilte en øl hver
og derfra udviklede der sig på det kvarter,
der var tilbage, en højst ubehagelig situation,
som i øvrigt kun jeg lagde mærke til:
Freddy fik lyst til at drikke et glas øl. Han kaldte på tjeneren.
Men så greb Kampe ind.
Det ville være det rene vanvid nu lige før kampen!
Han kunne lige så godt spise søm som at drikke øl lige nu!
Freddy mumlede ”Pjat!”, men sendte alligevel tjeneren væk.

For Kampe var sagen dermed klaret,
men det var den ikke for Freddy.
Kampe begyndte igen at fortælle om alle
de gode og dårlige ting, han vidste om Freddys modstander.
Freddy sad og kiggede i en aftenavis.
Jeg sad med en fornemmelse af, at han bag sin avis
stadig var optaget af øl – eller mere præcist: Sin trang til øl!
Et øjeblik efter rejste han sig og slentrede op til bardisken
uden at Kampe lagde mærke til det.
Freddy stod der lidt uden at mase sig frem.
Et par gange lod han et par andre gæster og
en tjener gå foran sig. Så tog han med et temmelig
specielt udtryk i ansigtet nogle cigaretter frem,
som han havde haft i lommen.
Da han vendte tilbage til vores bord,
så han på én eller anden måde lidt anderledes ud.
Han legede med cigaretterne i vestelommen og så
skrækkeligt knotten ud. Jeg tror, han var ved at have
nok af kampen mod sig selv.
Det var ikke til at holde ud for ham,
at han skulle sidde der og ikke måtte få en øl,
fordi et eller andet afhang af, at han ikke blev slap
og at han stadig havde lyst til at indtage
denne salmonella-pøl
og var ganske enkelt for svag til at gøre det som han,
uklogt nok, stadig længtes efter.
Og ærgrede sig især over, at han rummede
denne ufornuft. På samme tid så han sandsynligvis pigen
med forlovelsesansigtet for sig, samt
nøddetræssengene og bogreolen, så han rejste sig og betalte.

Vi kørte uden at sige et ord hen til Sportspaladset i en taxa.

De kan nok regne ud, hvordan kampen gik?

Allerede i anden runde blev han knockoutet!

Havde De ventet andet?

Naturligvis ikke, men hvorfor blev han slået ud?

Helt enkelt, hvis De spørger mig:

Da vi forlod værtshuset vidste jeg godt,

at Freddy havde fået et dårligt indtryk af sig selv.

Hvad skal en mand i Freddys situation gøre?

En mand skal altid gøre det, han har lyst til!

Efter min mening. Forstår De:

Forsigtighed er knockouts moder.

Hvis De havde håbet af mit "levnedsløb" at erfare

noget om, hvordan den lille mand boksede

i den store verden, må jeg skuffe Dem.

For når jeg kigger tilbage på mit liv,

er det ikke spørgsmålet om, hvordan boksningen

førte til mit livs store begivenheder. Jeg vil hellere

spørge, hvordan små hændelser i mit liv førte til,

at jeg blev en stor bokser.

(Det var endda før nogen overhovedet havde vist mig,

hvordan man boksede!)

Jeg havde altid været stor og stærk af min alder,

men dengang i Hamburg, da jeg var 15,

var skibene helt ligeglade med mig.

Mine penge svandt som smør i solen og

til sidst måtte jeg nøjes med det meste af tiden

at sidde på værtshusene for i det mindste

at høre historier fra havet.

Og jeg havde bare så ukristelig meget tid!
Her kom jeg til at kende en ung mand fra Sachsen,
der befandt sig i en lignende situation som jeg,
og vi begyndte at sætte os hen til de engelske
søfolks bord. De ville nemlig hellere i land
end rydde op på deres skib!
Men det var jo lige det, vi kunne, og de gav os gerne lidt
for at vaske deres maskinrum af.

Så fik vi den tanke, at vi ville blive ombord
på det skib, hvis maskinrum, vi havde vasket
– også når maskinerne begyndte at køre,
og så sejle en lille tur med over til London –
uanset om det passede søfolkene eller ej.
Så da skibet sejlede afsted en aften, sad vi igen
nede i kullageret og sejlede mod London.
Først var det helt i orden,
selv om det var mørkt og snævert,
men så begyndte skibet at gyngede op og ned,
og min mave gyngede med i et omfang,
så jeg til sidst sagde: "Jeg bliver altså ikke hernede.
Jeg går op!" De tog det såmænd ganske afslappet,
da de så os. Jeg sagde "Mig med" og det forstod de,
fordi det hed næsten det samme på engelsk.
De gav os noget at spise og lod os så arbejde
oppe i den friske luft. Henad 9-tiden kom
førstestyrmanden hen til os, og det første vi hørte
fra ham var, at skibet ikke skulle til London,
men til Antwerpen.
"Ok", sagde jeg så. "Så lad os tage til Antwerpen!"

Vi anede intet om Antwerpen og havde noget besvær med at gennemføre turen.

Det var godt, at skibstømreren, der havde haft det hyggeligt i mit lille Sachsen, havde givet os et par skilling, før de lod os gå i land.

Fire dage senere sagde skibstømreren:

”I aften sejler vi. Jeg skal vel ikke regne med at se jer mere?”

Men om aftenen gemte vi os igen i kullagret.

Det er bedre, hvis man ikke skifter de folk ud for tit, som man har med at gøre.

Snart efter sejlede vi ud i Kanalen og jeg blev igen søsyg.

Og jeg gik igen op på dækket, hvor de var glade for at se os, så vi kunne skrælle kartofler.

I Cardiff i England, satte de os igen i land.

Men vi ville altså til London. Det var også på tide, at vi gik lidt mere seriøst til tingene.

Vi tog til den tyske konsul i Bristol.

Han så imidlertid straks, vi ikke havde nogle penge bag os, så han gav os et par skillinger og smed os ud igen.

Der lå en masse både rundt omkring på stranden og der var ingen mennesker ombord.

Så vi kravlede op i et af skibene.

Da vi ville videre, var der overhovedet ikke mere vand omkring os. Det var blevet ebbe.

Desuden var det meget koldt.

Det, der efterfølgende skete, har naturligvis to sider.

På den ene side var det meget koldt og vi havde kun noget tyndt tøj på.

På den anden side ville den mand
som båden, jakken og de støvler,
der også stod der, tilhørte,
helt sikkert af sig selv have lånt
dem til en ven, hvis han altså havde været der!
Og vi kunne jo ikke gøre for,
at manden ikke tilbragte hele dagen ved sin båd.
Så vi tog altså jakken og støvlerne.

Derefter erindrer jeg, at vi gik over en lang bro.
Og med et blev det nat.
Vi krøb ind i et skur, men lige pludselig stod der
en lang politimand og vinkede ad os.
Han bad om at se vores papirer,
men vi forstod ham ikke rigtig
og om jakken sagde vi forsigtigt,
at vi lige havde fået den forærende.
Det havde han ikke meget lyst til at tro på
og spurgte så lumsk, hvor vi kom fra, og da han hørte,
at vi lige var kommet over broen, sagde han,
at det var strengt forbudt,
og smed os fem dage i fangehullet.
Det tog vi nu ikke så tungt,
fordi det nu engang hører til omkostningerne,
når man vil foretage sig et eller andet.
Vi var jo ikke gået over broen,
fordi det var helt nødvendigt for vores underholdning
og havde slet ikke villet skade nogen dermed.
På den anden side var der en række af vores andre projekter,
som man af vanvare ikke satte os i hullet for

– men det gælder jo alle mennesker.

Med hensyn til det umoralske står det

efter min mening sådan til:

Hvis man ikke ville fryse, når det er koldt,

og sulten ikke forsvandt,

før man spiste et stykke brød,

så ville moralen være højere.

Og så ville der helt sikkert sidde meget

færre mennesker i fængslerne.

Vi hensmægtede altså fem dage i et fængsel i Bristol,

bare fordi vi var gået over en bro,

der endda slet ikke egnede sig til færdsel,

fordi den var beregnet til tog.

(Om den halvt fortærede jakke vil jeg slet ikke sige noget!)

Fængslet var såmænd ganske behageligt.

Vi skulle have mad som alle andre,

og skønt vi letfærdigt havde mistet vores ære,

så var det dog ganske behageligt med hænderne

i bukselommerne at gå frem og tilbage

mellem væggene, som var meget kraftige,

så farlige mennesker som os ikke skulle kunne bryde ud,

og øen var beskyttet mod os.

Så når fangevogteren sagde, at han holdt et skarpt øje med os,

var det mest for sjov. Mens vi sad og spillede kort,

sagde han, at han egentlig mente, vi burde lægges i lænker

– men kunne ikke, sagde han, fordi lænkerne

ikke fandtes i så små størrelser.

Han lærte os at spille kort.
Han var meget tyk og temmelig syg
og havde efter sin læges råd brug for
at røre sig noget mere, og måtte derfor spille kort.
Da vi jo ikke havde nogen penge
– og at spille kort uden penge er som at spise mad uden salt –
tænkte vi meget frem og tilbage,
indtil den tykke endelig kom med et forslag om,
at han godt ville betale for at se os ryge pibe!
Det havde vi jo aldrig prøvet,
men fangevogteren mente, at det kunne være sjovt
at se os prøve at ryge pibe.
Og han indbød også en ven, en bankmand,
der sad to celler længere henne end vi.
Piben fremskaffedes fra en anden fange
– en rovmorder, sagde fangevogteren –
og efter dens tilstand at dømmes var det genbrug.
Vi tjente vores penge med stort besvær gennem rygningen
og vi tabte dem uhyre let ved kortspillet.
Men vi havde altså brugt tiden godt,
da vi forlod fængslet i Bristol, og lært noget for livet.
Den tykke gav os lidt flere penge, således at vi,
når vi igen kom til Bristol,
kunne tage ind på et sømandshjem.
Så dovent er mennesket. Vi var i alt fald.

Mennesket, fri vilje, mental sundhed, fornuft
– alt det der i almindelighed kendetegner et menneske –
er helt uden betydning og er måske netop
den præcise modsætning til det,

som boksning står for i sine ypperste øjeblikke.
Allerede under ceremonien med at lægge kimonoen,
og den forberedende afskridtning af ringen,
må man lade enhver fornuft og ethvert instinkt,
der maner til forsigtighed, blive langt væk.
To mænd går ind i ringen, én går atter derfra.
Ganske vist er der i boksning også noget,
der hedder uafgjort, men det bruges sjældent
og er ikke populært.
I bokseverdenen er den ideelle afslutning
på en kamp et knockout, og ikke en sejr på points.
Og slet ikke den situation, hvor en bokser,
der stadig står op, bliver talt ud.
Endnu mindre et teknisk knockout på grund af kvæstelser.
Det skal derimod være et knockout, der ikke rummer
noget uklart eller tvetydigt:
Den ene mand bryder bevidstløs sammen,
mens den anden springer rundt i ringen
med hænderne hævet sejrrigt over hovedet.

Hvis De spørger mig, har denne sport hovedsagelig
to fjender, der kan rumme en risiko.
Først er der de mennesker, der af alle kræfter søger
at gøre boksningen til en hygiejnisk bevægelse.
Disse mennesker arbejder gerne under overskriften:
Sport er sundt!
Men selvfølgelig er sport - altså virkelig passioneret sport,
sport med risiko - ikke sundt!
Der, hvor man med alle mulige anstrengelser
virkelig holder sin sundhed på toppen.

Jeg tror ikke, at Lindberg har forlænget sit liv med ti år
på grund af sin flyvetur over havet.

Boksning med det formål at forbedre ens maves funktion
er ikke sport! Sportens anden hovedmodstander
er alle de videnskabelige, fikse ideer.

Alle disse krampagtige bestræbelser fra såkaldte eksperter
på at gøre sporten til en kunstform.

Hos disse eksperter vokser der ud af den tomme hånd
en hel nomenklatur af fagudtryk frem.

I boksningen viser denne sportsfjendlige tendens sig ved
propagandaen for pointudregning.

Jo længere boksnesporten fjerner sig fra knockout,
jo mindre har det med den virkelige sport at gøre.

En bokser, der ikke kan slå sin modstander i gulvet,
har naturligvis ikke besejret ham.

Forestil Dem to mænd, der er oppe at slås
på et gadehjørne eller på et værtshus.

Hvordan kan man afgøre det på points?

Hoved-dødsfjenderne for den naturlige, naive boksport
er de der lærde folk, der sidder ved ringen
og omhyggeligt samler points.

De forstår mig?

Jo mere "fornuftigt", jo finere og jo mere
samfundsrelevant sporten bliver

– og det er der en tendens til i dag –

jo ringere bliver sporten!

Det var min første kærlighed, der fik mig til at tage fra Cardiff.

En dag kom der en mand ind på sømandspensionen.

Han ledte efter en dygtig fyr,
der kunne arbejde på et hotel.
Værten fortalte ham, at vi sandsynligvis var nede ved stranden.
Vi stod da også i nede vandkanten og prøvede,
hvem der kunne spytte længst.
Manden kiggede på os et stykke tid.
Jeg spyttede bare videre. Så ansatte han mig!
Først var jeg gangtjener og skulle pudse sko, men derefter
blev jeg hurtigt sat til at være bager og
bage pandekager til automatrestauranten.
Min ven måtte nu stå alene og spytte i havet
og det passede ham slet ikke.
En aften, da jeg kom hjem med nogle pandekager
var han bare væk. Og jeg så ham aldrig mere.

Hver morgen på hotellet så jeg derimod en lille pige på gangen.
Hun var vel 13 år og arbejdede som tjenestepige.
Da hun så mig, smilede hun som en rigtig dame.
Jeg selv var jo en gentleman -
og trods mine kun 16 år lang som en mast.
Jeg kunne ikke gøre for, at jeg af og til løb på hende
i korridorerne, og frem for alt var der ingen grund til
ikke at veksle et par uskyldige ord med hende.
Jeg må også sige, at man jo så ofte løber ind i,
at der "ikke er grund til" ikke at gøre et eller andet.
Sådanne ting, som der ikke er noget galt ved at gøre,
gør man jo straks!
Jeg vekslede nogle uskyldige ord med hende,
og det viste sig straks,
at der lige nu var Tivoli i byen -

og at der ikke var nogen grund til, at vi ikke gik derhen.

På markedspladsen i Cardiff så jeg for første gang boksning,

og der hvor jeg så det første gang,

boksede jeg også selv for første gang.

Det var et lærredstelt, man boksede i.

Tilmed var to mænd fast ansat til at banke løs

på hinandens hoveder og desuden kunne tilskuere

melde sig til at komme op og få tæv!

At se på kostede 20 pence pr. person.

Det var ikke nogen høj entré,

og selv om jeg altid har ment,

at man ikke kunne betale nok for at se på boksning,

var det for mig her i Cardiff temmelig meget

- også fordi jeg skulle betale for to.

Hvis man selv ville bokse, skulle man ikke betale noget,

så da vi havde stået et stykke tid foran indgangen og

situationen var lidt småpinlig for en vis gentleman,

sagde jeg i en henkastet tone til ejeren,

at jeg godt lige ville ” snakke lidt

med hans mand i ringen.”

Ejeren smilede lidt skævt, og førte høfligt min dame hen

til en ledig plads på første række,

så hun kunne holde øje med,

hvordan jeg ”talte med hans mand”.

For min skyld kunne hun godt

have siddet lidt længere tilbage.

Hvorfor skulle hun se det hele så tæt på?

Nå, men nu sad hun der.

Ejeren gav mig et par boksehandsker, og jeg tænkte,
at det nok var fordi, jeg ikke skulle udsætte hans mand
for alt for meget smerte!

Men så kom "hans mand" og han så ikke særlig indladende ud!

Senere har jeg set mange fyre klatre op og ind gennem rebene

– utvivlsomt bedre boksere – men det er sandt,

når jeg siger, at jeg helt har svedt en lang række

af dem ud af min hukommelse.

Det vil sige, at selv om jeg kan læse deres navne i min scrapbog,

kan jeg ikke mere huske, hvordan de så ud.

Min første modstander kan jeg derimod stadig se for mig

så tydeligt som havde jeg mødt ham i går.

Han rystede imidlertid ikke blot min hånd!

I dag kan jeg stadig forestille mig, at han var to en halv meter høj

og så tyk som en okse!

Han syntes at have en ganske nederdrægtig karakter.

Han så ud som om, det rørte ham lige så lidt

som at spise julegrød at behandle et andet menneske,

der ikke ville ham noget ondt,

som en sæk fyldt med klæg jord.

Vel, jeg skulle nok have bedt om hans foto på forhånd.

For da gongongen slog, var det for sent til sådanne overvejelser.

Det hele skete på en aften i juni.

Jeg havde fra starten en anelse om,

hvad der ville komme – men det var kun en svag anelse.

For hvad der skete herefter var ikke en boksekamp

men en slagtning. Jeg fik simpelthen prygl!

Jeg var kommet billigt ind, javel,

men jeg var også kommet ind for at for at få prygl!
Manden gjorde sig ikke mere ulejlighed med mig.
Han slog mig lige ind i ansigtet
og lavede nogle store forandringer der.
Han slog fra venstre, højre, oppefra og nedefra
og så slet ikke ud til at sigte, men ramte bare hver gang.
Han så ud til at have fået det ind med modermælken
at behandle fredelige folk som rovmordere -
folk, der ikke ville andet end at sove.
Min boksehandske brugte jeg kun til at holde foran ansigtet.
Og den slog han lige igennem!
Alligevel blev jeg stående hele runden igennem -
bortset fra nogle få afbrydelser, hvor jeg lagde
mig på gulvet – bare for lige at hvile lidt.
Jeg havde slet ikke tid til at lægge mærke til noget som helst,
for ellers havde jeg helt sikkert lagt mærke til det,
som jeg tænker på i dag:
Han ville overhovedet ikke slå mig i gulvet så hurtigt
som muligt, men snarere så langsomt som muligt!
Han kunne ikke bare give los for sin trang til at dræbe,
men var forpligtet til at tage hensyn til sit publikum,
som ville se en rigtig kamp.
Han gav mig altså stadig tid nok til
at komme en smule på benene igen,
hvorefter han igen viste sin kunst.
Den kunst viste han mig over to runder.
Og det var stor kunst! Efter de to runder
var jeg træt til døden som en mand på hundredetyve år
og lå bare på ryggen i et hjørne af ringen og ønskede,
jeg var død.

Alligevel – og det skønt jeg ikke lige nu
var i stand til at tænke på kærlighedseventyr -
så jeg, om end fordømt utydeligt, min dames ansigt,
som også udtrykte et og andet.
Hvad det var, kunne jeg umuligt begribe,
fordi mine ører stadig var presset helt tilbage.
Hvad angår pigen, så havde jeg da regnet med
at kunne vinke lidt ned til hende,
når jeg kom forbi hendes plads.
Det havde sikkert gjort sig godt.
Desværre var jeg for optaget af kampen.
Men jeg må også sige, at hun opførte sig
lige så godt som mig.
Før kampen havde jeg nok taget mig noget bedre ud
– omend jeg ikke var så smart – end jeg gjorde bagefter.
Og alligevel havde hun før kampen
langt hen ad vejen skjult sine følelser for mig.
Hun havde for eksempel ikke kysset mig
så meget som én eneste gang,
dengang jeg ikke havde et skrækkeligt blåt øje og
- der hvor andre mennesker har et andet øje –
en nævestor svulst. Men nu kyssede hun mig!
Kvinder er mærkelige. De gør for det meste
noget andet end det, man regner med.
Men dengang ville jeg gerne have, hvad hun gav.
Vi gik hjem som langt bedre venner, end da vi kom,
og i hotelkorridoren smilede hun nu
ikke længere til mig som en lady.
Åh, den der har en fornemmelse af stjernehimlen,

burde egentlig lære at holde sin mund.
Alligevel opstod der af denne ubehagelige ting også noget,
der havde to sider. På den ene side var min
kærlighed nemlig dejlig, men mine venner fortalte mig
om en anden side. Efter hvad de sagde,
var situationen meget farlig.
For i England er det med piger ikke helt så ligetil.
I England, sagde mine venner i hotelkøkkenet,
er det skik, at dem der kysser hinanden, også gifter sig.
Og det straks!
Ellers, sagde mine venner, begynder sheriffen
at interessere sig for forholdet og sheriffen forstår spøg
endnu dårligere end pigen.

Mine venner betragtede ikke mit tilfælde som direkte farligt,
men de mente i hvert fald, at det var bedre,
at jeg forsvandt. Jeg må medgive, at det
– og så kan det dreje sig om, hvad det vil –
naturligvis altid er godt, når man forsvinder!
(Angst har jeg ikke, men jeg kan godt løbe)
Jeg indbød mine venner til en omgang pandekager,
som gik over i kortspil. Den anden side af
pandekagespisningen handlede om at få noget
i maven til rejsen – så næste morgen gik jeg
med lidt rejsepenge til Barrydock, som er en lille havneby.

Da jeg kom dertil, var der overhovedet ikke et skib at se,
hvilket var yderst sjældent. Efter fire dage var mine
venners mønter væk og jeg tog hjem.
Og hjem det var dengang Cardiff.

Men i Cardiff ventede jo min "lady".

Jeg havde naturligvis intet sagt til pigen om at jeg ville rejse, men det havde hun vel selv forstået, da hun ikke så mig i fire dage.

Min chef ville straks genansætte mig. Han ville endda uddanne mig til chauffør, men jeg kunne hurtigt mærke, at min pige nu passede rigtig godt på mig, og sheriffen stod for mig hele tiden i baggrunden.

Jeg spiste mig mæt og spillede lidt kort med mine venner i Cardiff, og tog så igen på eventyr til Barrydock.

Min "lady" så jeg ikke mere. Hun var nu meget sød.

På en lille damper fik jeg arbejde som medhjælper i skibets messe, og da mine penge igen slap op, kiggede jeg bare ud på Alexandria.

Ombord på skibet var der i øvrigt betydeligt mere interessant end i Alexandria.

Alexandria ser ud nogenlunde som på kostkort derfra, bare ikke så ren.

(Ja, hvis ikke man selv kan finde et postkort med et billede fra Alexandria kan man også bruge et fra Konstantinopel.

Kostkortene er nemlig stort set ens!)

Når man så tilføjer, at kvinderne dernede går rundt med hovedet indbundet, kan alle vel forestille sig, hvordan de ser ud.

Jeg indrømmer, at jeg har det dårligt med Alexandria, fordi jeg ikke fik landlov og derfor ikke kunne se byen.

Men på denne tur lærte jeg en mængde om livet.

Jeg skulle kun rede officerernes senge, pudse deres støvler og tage mig af deres vasketøj.

Det var meget nemt, men derudover skulle jeg også
finde ud af det med folkene ombord,
og det var betydeligt mere interessant.

De var ikke de slemmeste, jeg havde mødt,
men de havde det allesammen bedre,
når de med deres støvler kunne træde
en temmelig lang og noget langsom knægt i ryggen
og de nød lige at stikke et ben ud,
når han kom gående forbi
og så venligt bokse ham i nyrerne.

Jeg må sige, at jeg lige fra starten var direkte imod det!

Jeg sagde med det samme til folkene, at det
brød jeg mig ikke om. Og da det ikke blev bedre,
slyngede jeg en mand ind i kabysvæggen,
så han kunne mærke, at jeg ikke brød mig om det.

Jeg gjorde det sådan her:

Det er vigtigt at være klar over, at for gå i kamp
skal man helst være meget vred. Ganske vist kommer det
mange gange af sig selv, men andre gange må man
gøre sig vred. Skulle jeg for eksempel slå min
modstander ind mod kabysvæggen,
gjorde jeg mig først umage for at blive vred på ham.

Jeg sagde for mig selv alle de slemme ting,
man for eksempel kunne sige op i ansigtet på ham
og når han stod og gloede, sagde jeg bare til mig selv:

Hvor er han fræk! Står bare der og glor igen!

Desuden fandt jeg mig i temmelig meget fra hans side
og sagde altid til mig selv:

Gør først noget, når det slet ikke er til at holde ud mere!

Så bliver man nemlig rasende, og det er bedst,
at man undertrykker sin vrede,
så godt man kan, for så vokser den sig meget stor.
Til sidst er det bare en håndbevægelse fra din modstander,
så kyler du ham ind i væggen.

Denne metode er meget bedre, end når man slår
med koldt blod. De fleste grovheder, jeg har set,
er begyndt med for koldt blod – og ikke med for varmt!
Hvis jeg bare havde slået løs i blinde,
havde jeg aldrig kunnet vide, om jeg ikke netop
var blevet vred, hvis der ellers ikke havde
været nogen til stede og så det havde det hele
været omsonst! Men nu kunne jeg styre det hele.
Jeg så, der var mennesker til stede
og så kunne jeg bare slå løs i det rette øjeblik.
På den måde mærkede de hurtigt,
hvad jeg ikke brød mig om.
Nu blev mit liv meget bedre.
Jeg lagde mærke til, at lige netop den mand,
jeg havde banket ind i kabysvæggen,
hentede mig til at være med i kortspil
– og ikke fordi han var ængstelig, for hvis han også
havde været vred, havde jeg ikke så let kunnet
slå ham ned – det var såmænd bare fordi,
han ikke tænkte på noget slemt.
Det var jo bare for sjov og så kom jeg lige forbi!
Det er det vigtigste i livet lige at ”komme forbi!”
Endnu bedre var det, at jeg nok blev
opmærksom på, hvor godt det er, når man er stærk

og ikke er flov over det, men samtidig lærte jeg,
at bare det at være stærk ikke er nok i sig selv.

Det lærte jeg af episoden med skibskokken.

Skibskokken hed Jeremiah Brown og var noget af
det mest selvglade, jeg nogensinde havde mødt.

Når han talte med én af os, kiggede han på samme tid på sit ur,
fumlede rundt med sin hvide uniform eller lavede noget andet,
så man kunne se, at alt andet var vigtigere
for ham end lige netop den samtale, han var i gang med.

Hele hans køkken var tapetseret med fotografier,
hvor han fremstod som alt fra general til husejer
– i en gyngestol, eller foran en toetages villa
– alt det, hans kyllingehjerne kunne forestille sig af pragt.

Denne mand gav mig en lektion, der kunne mærkes.

Hele historien startede med, at Brown på grund af mine kræfter
satte mig i gang med at slæbe kul og bage brød –
og mod ham kunne jeg intet stille op,
da han stod sig godt med officererne,
som havde deres private sjov med ham.

Men efterhånden som mit arbejde
i køkkenet trak ud til de sene aftentimer, fik jeg en god idé.

For selv om man på den ene side skulle bruge
nogle stærke unge til at slæbe kul, så er netop
stærke, unge mennesker i stand til at beskytte sig
mod urimelige krav.

Jeg begyndte derfor at ryste Jeremiahs hånd,
og endda så hjerteligt som muligt.

Og helst når der var andre til stede, så de kunne se,
hvor sympatisk jeg fandt ham,

og han kunne heller ikke protestere,
hvis jeg holdt ekstra hårdt fast.
Han var så forfængelig, at han hellere udholdt enhver smerte,
end at han gav sig foran alle folkene.
Jeg måtte altså gå videre.
Jeg tror faktisk, at det var min første kamp mod en mand
og skibskokken Jeremiah Brown blev min første modstander
- min første kamp mod en mand -
lige ved siden af en veloplyst trappeafsats, mast inde af tovværk.
Det lærte jeg en masse ved.

En eftermiddag kom Brown ud i sin kabys
og lagde straks mærke til, at han manglede et eller andet.
Udover mig var der andre i køkkenet og
Brown vidste godt, at vi lagde mærke til ham.
Alle hans fotografier var væk!
Alle på skibet vidste, at kokken af alt her på jorden
var mest knyttet til sine billeder.
Vi var spændt på at se hans ansigtsudtryk.
Brown så sig langsomt om og betragtede de tomme vægge.
Han stod ganske roligt og så efter dem, række for række.
Han så egentlig bare lidt eftertænksom ud.
Så kiggede han ligegyldigt over på os,
vendte sig rundt mod ovnen og gav sig til at lave te.
Vi var rigtig godt skuffede over forløbet.

Næste dag sendte Brown ikke bud efter mig.
En skibsdreng hentede hans kul.
Og officererne begyndte at behandle mig dårligere.
Han måtte have sladret til dem om et eller andet.

Jeg tror, han havde indset,
at han ikke kunne finde beviser mod mig,
og havde besluttet,
at han fremover hellere ville undgå vrøvl
med sådan et menneske som mig.
Han kunne jo nemt gennem sine forbindelser opnå,
at jeg ikke fik forlænget min hyre i Konstantinopel.
Men efter 2-3 dage, lige da jeg stod og
læenede mig ud over rælingen stod Brown lige pludselig
bag mig. Da jeg vendte mig, smilede han venligt.
Og spurgte, om jeg ikke havde lyst til at
komme ned i kabyssen og drikke en kop te med ham.
Og faktisk, da jeg sad i kabyssen, lavede han te til mig
og sad og nød den sammen med mig.
Jeg regnede med, at han ville begynde
at snakke om fotografierne.
Måske kunne han få dem tilbage fra mig.
Men han sagde ikke et ord om billederne.
Han snakkede om vejret og fortalte om San Francisco.
Jeg ved ikke, hvordan han opnåede ikke at gøre
mig mistænksom. Vi sad sammen hver dag
og han fortalte. Efter nogle dage fik jeg lyst til
at snakke om hans fotografier -
naturligvis i generelle vendinger:
Om han dog ikke savnede sine billeder?
Men det syntes ikke at røre ham en bønne!

I Konstantinopel fik jeg min hyre, men blev
ikke taget med videre. Nu var kokken
i en lidt pinlig klemme. Han havde opnået,

at jeg blev smidt ud, men i mellemtiden var han jo
blevet gode venner med mig, men kunne intet stille op.
Næste dag kom han igen og sagde, at han også havde fået nok
af lige netop dette skib; han havde truffet nogen,
der havde tilbudt ham arbejde på en båd,
der sejlede med snaps til Trinidad.
Der ombord kunne jeg få hyre som andenkok.
Skibet skulle først til London, og jeg slog naturligvis
straks til. I London skulle jeg erfare,
hvorfor kokken ville have mig ved sin side:
I London tog han fusen på mig!

Det skete allerede den første dag i London,
på en smuk dag, der fik en tung ende.
Over et glas rom havde jeg i al venskabelighed fortalt Brown,
at jeg ville smutte fra hyren i London
og han havde indtrængende opfordret mig
til at få sat mine ting i land allerede den første dag.
Han tilbød selv at hjælpe mig,
og det gjorde han også, og så placerede vi
min taske i en billig pension og gik, arm i arm,
på en lille bumletur.
Vi fik flere drinks sammen i flere kroer,
vi besøgte også sammen flere dansesteder.
Indimellem spiste vi sammen og blandt andet gik vi
på kokkens specielle ønske – det kan jeg tydeligt huske endnu –
til en fotograf. Der lod Brown mig fotografere
- og det med oprullede skjorteærmer –
i en slags bokseposition.
Vi hentede billedet sammen et par timer senere og

Brown insisterede på at betale for billederne.
Så gik vi til bunds i et helt Atlanterhav af whisky
– sammen, troede jeg.

Men da jeg vågnede i min køje næste morgen,
mærkede jeg, at kun jeg var gået ned.
Kokken så helt frisk og oplagt ud. Jeg forstod overhovedet ikke,
hvorfor han havde viklet et vådt viskestykke om sit hoved.
Først da jeg hen på eftermiddagen kom tilbage
til mit pensionat, begyndte jeg at forstå:
Min kiste var væk!
Og denne kiste rummede alt, hvad jeg ejede.
Jeg gik straks ombord igen. Den første mand, jeg mødte,
var kokken Brown.
Han så uforskammet fornøjet ud og sagde straks til mig
– før jeg bare kunne nå at åbne munden –
at han havde fundet alle sine
gamle fotos i en smudsig kasse,
som han så straks havde smidt ud.
Mens han sagde det, kiggede han opmærksomt
og åbent på mig.

Jeg kan endnu huske, at der i det øjeblik
ikke var noget der lignede vrede i mig.
Jeg havde bare kvalme!
Jeg havde fået nok af denne verden!
Denne indbildske fyr havde atter alle de billeder,
hans hjerte hang ved, i sin kiste,
og tilmed havde han et nyt et af en frisk udseende,
uhyre dum, knægt med stærke muskler.

Jeg måtte se at fordøje det, jeg nu havde lært,

nemlig at styrke har to sider.

På den ene side får de svagere pryglene,

og på den anden side får de klogere pengene.

Som bokser møder du i din modstander

en dobbeltgænger med omvendt fortegn:

Egen svaghed, risikoen for at svigte og blive

alvorligt kvæstet, fordi fejlvurderinger

under kampen kan gå hen og blive den andens styrke.

Hvis du svigter, er det ikke kun dit svigt;

modstanderens triumf har en andel deri.

Han er dit skyggejeg – ikke bare en skygge.

Bag den gamle – helt sikkert forkerte - boksertro på,

at man ikke kan blive slået knockout,

hvis man når at se slaget komme,

og ikke vil slås ud, står der trods alt én sandhed

– en skrækindjagende sandhed:

Hvad der end tilstøder dig i ringen

og det omfatter døden – din egen død –

sker det, fordi du selv vil det, eller fordi din vilje svigter.

De finder det helt sikkert påfaldende,

men det åbner dog et blik ind på en verden,

der viser, at vi ikke kun er ansvarlige for,

hvad vi selv gør, men også for det, der bliver gjort ved os.

På en eller måde havde jeg fået skrabet tyve pund sammen

og besluttede at tage hjem.

Jeg købte mig et nyt sæt tøj af noget tykt og godt stof,

en stor hue og nogle pæne sko, og tog så til Hamburg.
Jeg kørte på første klasse, og da toget holdt i Hamburg
kiggede jeg straks efter togforbindelserne og så gik jeg,
da mit tog først ville køre henad aften,
en lille tur op til St. Pauli for "at
kigge lidt på markedet" i forbifarten.

Der blev jeg i fire dage.

Det var – så at sige – mange menneskers skyld.

Der var fuld gang i den ved Domkirken
og jeg kørte med en masse andre i rutsjebanen,
gik med et helt kompagni i kælderhippodromen
og så sammen med mindst 10 andre et panorama
af alle de ulykker, der findes i verden.

En hel hær af venlige, pæne mennesker, der smilede sødt til mig,
fik hurtigt sat mine tyve pund til livs!

Efter de fire dage blev folk mindre venlige og
mindre pæne og syntes også mindre godt om mig.

Og til sidst kendte de mig slet ikke mere og
havde aldrig set mig.

Det var dog trods alt mindre ubehageligt,
end at jeg aldrig mere så mine penge.

Især havde jeg bæret en vis luftgynge med
mit og mine kære venners besøg.

Tredje dag blev jeg endda personligt betjent af den mand,
som den tilhørte. Nu henvendte jeg mig til ham
og han havde så meget anstændighed,
at han ansatte mig som medarbejder ved gytgen.

Jeg tjente en mark om dagen og blev der i otte dage.

Allerede den første dag opdagede mine venner mig,
og det var naturligvis særligt sjovt for dem
at bruge gyngen hos mig. De slæbte alle mulige fyre med,
der kunne betale – ligesom jeg tidligere – og de lagde stor vægt på,
at det var mig, der betjente dem.

Det var også sjovt for dem at råbe alle
mulige barske befalinger, når jeg skubbede gyngen i gang.
Og stemme imod og råbe, at jeg først trak dem op,
når musikken allerede var halvt færdig.

På den måde tjente ejeren endnu en gang en masse
penge på mig. Jeg forestiller mig, at mange ville have
syntes, det var ærgerligt nu at skulle betjene folk,
der før var kommet gratis med.

Men det gjorde såmænd ikke mig noget.

Jeg betjente dem lige så godt som de andre.

Jeg tog mig slet ikke af dem.

Det var jo bare godt, at gyngen fik besøgende på grund af mig.

Det var dumme mennesker som ikke vidste,
at sommetider er man heldig, andre gange ikke.

Jeg var dum – men ikke på den måde –

fordi det ikke kunne nytte noget, at jeg blev for smart.

Otte dage senere havde jeg nok til en billet på fjerde klasse til Bremen.

Ydmygelser.

Dem har jeg lært mere af end af alle mine sejre.

Det kan godt lyde smerteligt, men for bokseren
findes der ingen vej udenom smerter. Tværtimod:

Du vil jo netop helst forvandle smerten til sin modsætning
(uanset om den er fysisk, psykisk eller emotionel).

Her drejer det sig ikke om masochisme,
for intelligens, snyd, fantasi og strategisk talent er
uundværlige – på samme måde som selvbestemmelse.
Et selvvalgt modspil til alle de regler, som har det formål
at man ikke skal kunne mærke LIVET som en fortsat tilintetgørelse.
Enhver, der har sine fem sanser, undgår smerter, tab, kaos
– mens man som bokser må acceptere det hele –
ja man udfordrer det ligefrem.
Måske var jeg allerede dengang bokser, der var bare
ikke nogen, der havde vist mig boksning.
Men altså: Nogle gange er man heldig.
Andre gange ikke. Jeg var tyve år og
arbejdede på et sejlskib, der skulle til Afrika.

På hjemturen tog vi ballast med – hovedsageligt skidt og sten.
Derudover havde vi dog noget andet ballast med.
Og det var såmænd en rigtig bokser, der hed Kongo.
Han havde tidligere bokset meget, men havde
mistet alle sine penge og nu arbejdede han på sejlskibet,
som skulle sejle ham til Amerika.
Han havde den vane, at han ikke lavede andet
end at drikke i fire fulde uger.
Han opdelte udelukkende sit liv i drikkestunder.
Alt andet glemte han. Han kunne slet ikke huske,
hvad der var sket i et bestemt år
- hvor han havde arbejdet, hvor han havde bokset,
hvor han havde boet,
men han kunne godt huske, at han i den og den måned
havde drukket i New Orleans eller i Kapstaden eller i Montreal.
Og jeg tror ikke, at han løj om det,

selv om han i alle andre sager løj frygteligt.
I fuld alvor kunne han fortælle,
hvordan en haj havde bidt hans venstre arm af.
Og når jeg så viste ham hans sunde, venstre arm,
sagde han bare:
- Ja, det er da mærkeligt, synes du ikke?
Men der var nu noget storslået over ham.
Én af Guds egne prototyper
- for kostbart udstyret til serieproduktion.
Og det var mit held, jeg traf ham.

Han viste mig for første gang, hvordan man boksede.
Selv om boksning har rigtig meget med det virkelige
liv at gøre, er det ikke en metafor for livet.
Det er en lukket verden, vendt mod sig selv,
der ikke kan sammenlignes med noget andet.
Livet som metafor for boksningen kunne såmænd
være et relevant billede – metafor for en af den slags kampe,
der aldrig vil slutte: Runde følger på runde,
stød, missede slag, clinch, ingen afgørelse,
igen og igen lyder klokken, igen og igen modstanderen,
der ligner dig så meget, at man ikke kan lukke øjnene for,
at du er din egen modstander.
Livet ligner boksning på så mange urovækkende
punkter. Men boksning ligner kun sig selv.
Det er som med kærligheden.
En kvinde kan være utro, kan være gemen,
kan være grusom – det betyder alt sammen intet.
Hvis man elsker hende, vil man have hende,
selv om hun tilfører én al mulig uret.

Sådan har jeg det med boksningen.

Den kan gøre mig al mulig fortræd i verden,
men jeg elsker den.

(Oversættelse: EdPA, 2019)